

W numerze między innymi :

☐ <i>Międzynarodowe Spotkania w Libercu s. 3</i>	☐ <i>O licencjach Microsoftu – nareszcie c.d.(6) s. 9</i>
☐ <i>O kształceniu ustawicznym – cz.II s. 4 i 5</i>	☐ <i>Konferencja „Technologia w budownictwie” s. 10</i>
☐ <i>Prof. J.Bem opowiada o kompatybilności s. 8</i>	☐ <i>Konkurs Funduszu Rehabilitacji s. 11</i>

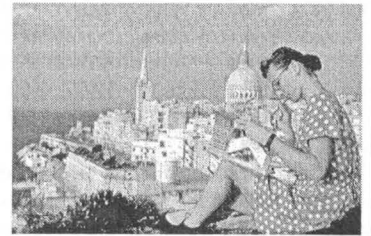
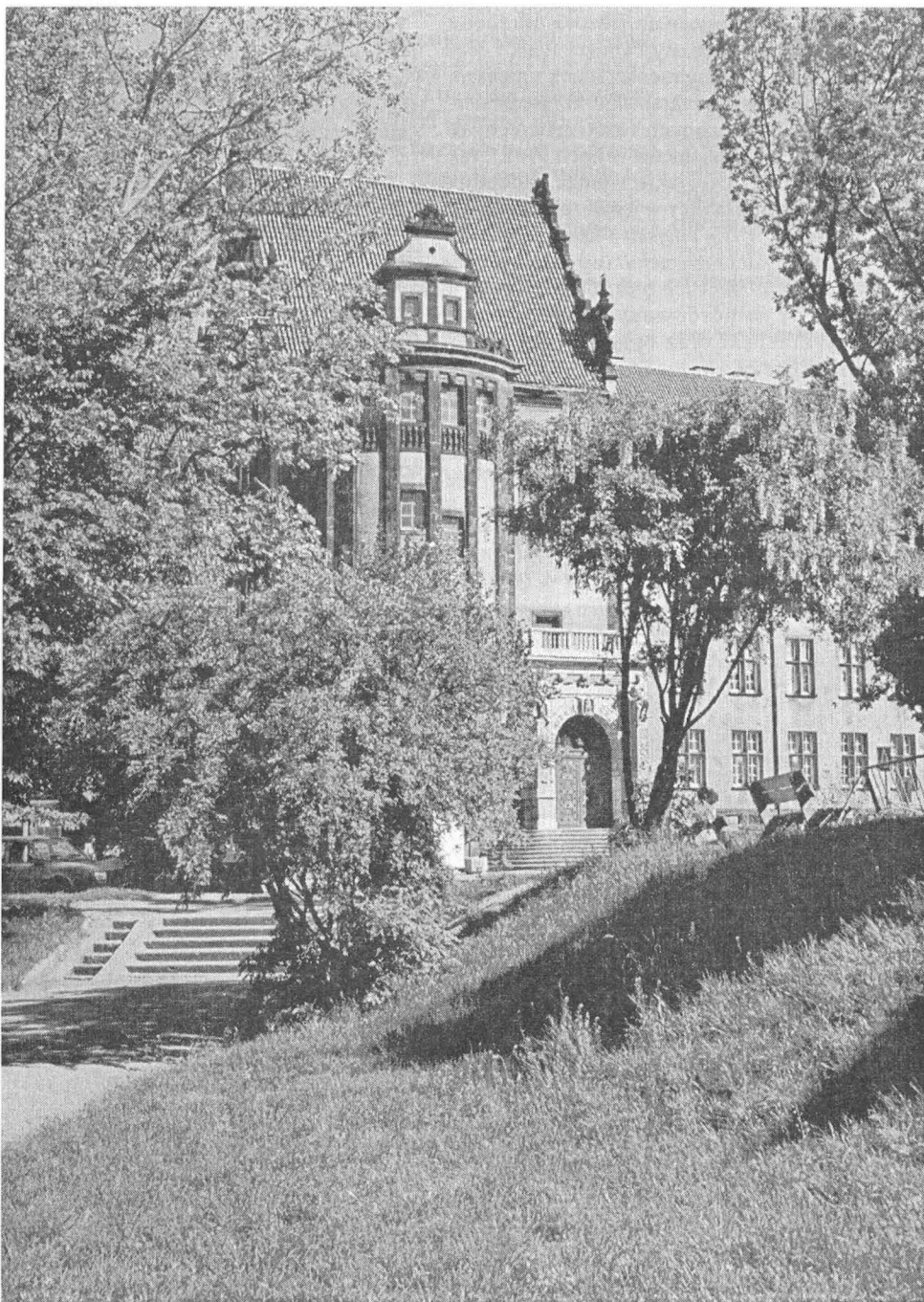

Przyzmat

Pismo informacyjne Politechniki Wrocławskiej

Nr 75

1 – 15 lipca 1996

Jedni mają 47, a inni tylko 12 procent szans, by widok ten wspominać ciepło znad morza, jezior, czy też skalnych ścieżek, choć wszyscy mają do tego prawo.

Naszemu czytelnikom życzymy miłego i zdrowego wypoczynku, a tabele przedstawiające kolejną regulację naszych pnących się raźnie w górę płac zamieszczamy, z pewnym jednak opóźnieniem, na stronach 6 i 7.

R O Z M A I T O Ś C I

W KRAKOWIE NA AGH TEŻ JUŻ JEST CENTRUM KSZTAŁCENIA USTAWICZNEGO

Jak informuje „Biuletyn Informacyjny Pracowników Akademii Górniczo-Hutniczej” nr 30/31, Rektor Akademii Górniczo-Hutniczej im. St. Staszica w Krakowie Zarządzeniem NR 6/96 z dnia 12 kwietnia 1996 r. utworzył w Pionie Rektora ds Nauczania jednostkę organizacyjną o nazwie „CENTRUM KSZTAŁCENIA USTAWICZNEGO - LIFELONG LEARNING CENTRE”.

Dałej autorzy przedstawiają czytelnikom fragment zasad działania tego Centrum, „z których można się zorientować co to właściwie jest” wraz z Regulaminem.

„Jak w praktyce uda się ta inicjatywa i jak będzie układać się współpraca z jednostkami Uczelni będziemy starali się informować na bieżąco. Na razie - zainteresowanych odsyłamy do prof. Mischke tel. 39-12, e-mail: mischke@uci.agh.edu.pl” – piszą na zakończenie autorzy sygnujący się A. K. D.

Sądzymy, że starszych inicjatywą i doświadczeniem kolegów z Centrum Kształcenia Ustawicznego przy Politechnice Wrocławskiej przedsięwzięcie to zainteresuje.

A może już o nim wiedzają, o czym my nie wiemy?

WAŻNE DATY W ROKU AKADEMICKIM 1996/97

W oparciu o pismo okólne 19/96 w sprawie podziału roku akademickiego 1996/97 informujemy, że na w Politechnice Wrocławskiej obowiązuje następujący podział roku akademickiego 1996/97:

W semestrze zimowym zajęcia rozpoczynają się 1 października 1996 roku (tygodniem

parzystym) i trwają do 24 stycznia 1997 roku. Ferie świąteczne trwają od 23 grudnia 1996 roku do 3 stycznia 1997 roku. Zimowa sesja egzaminacyjna rozpoczyna się 27 stycznia 1997 roku i trwa do 14 lutego 1997 roku.

W semestrze letnim zajęcia rozpoczynają się 17 lutego 1997 roku (tygodniem parzystym) i trwają do 9 czerwca 1997 roku Ferie wiosenne trwają od 31 marca do 4 kwietnia 1997 roku.

Letnia sesja egzaminacyjna rozpoczyna się 10 czerwca 1997 roku i trwa do 30 czerwca 1997 roku. Okólnik podpisał Prorektor ds Nauczania prof. Z.Kremens.

LWÓW: POLSCY NAUKOWCY UCZCZENI TYLKO PO UKRAIŃSKU

Rada Deputowanych Lwowa odrzuciła prośbę Rady Ochrony Pamięci Walk i Męczeństwa o upamiętnienie tablicą z napisem w języku polskim i ukraińskim miejsca śmierci polskich uczonych rozstrzelanych we Lwowie przez Niemców w lipcu 1941 r. Jak podała PAP, lwowskie władze akceptują umieszczenie tablicy w języku ukraińskim z napisem: „W tym miejscu 4 lipca 1941 r. hitlerowscy kaci rozstrzelali lwowskich profesorów i członków ich rodzin”.

Wśród zamordowanych był Tadeusz Boy-Żeleński oraz były premier Kazimierz Bartel.

(Rzeczpospolita)

No cóż, we Lwowie nie można po polsku, we Wrocławiu, że Polacy we Lwowie. Zaiste, „Ich los przestroga”.

Podobną, żenującą jest sprawa Oświęcimia, który za pomnik gotów jest uznać cały świat. Zdumiewające, trwa spór o prawo do odda-

wania czci pomordowanym tam ofiarom.

Pomniki, jakże często jeszcze, stawiane są ku czci i pamięci przez jednych, a podpisywane by historię zakłamać, przez innych.

WYŻSZE SZKOŁY ZMIENIAJĄ NAZWY

W czwartek Sejm uchwalił 8 ustaw przekształcających szkoły wyższe lub zmieniających ich nazwy.

Wyższa Szkoła Inżynierska im. Kazimierza Puławskiego w Radomiu została Politechniką Radomską tego imienia. Wyższa Szkoła Inżynierska im. Jurija Gagarina w Zielonej Górze będzie teraz Politechniką Zielonogorską. Politechnikami stały się też wyższe szkoły inżynierskie w Koszalinie i Opolu.

Państwowa Wyższa Szkoła Sztuk Plastycznych w Poznaniu będzie Akademią Sztuk Pięknych w tym mieście. Zmieniono także nazwy kilku innych szkół artystycznych. Zmiany musi jeszcze zaakceptować Senat.

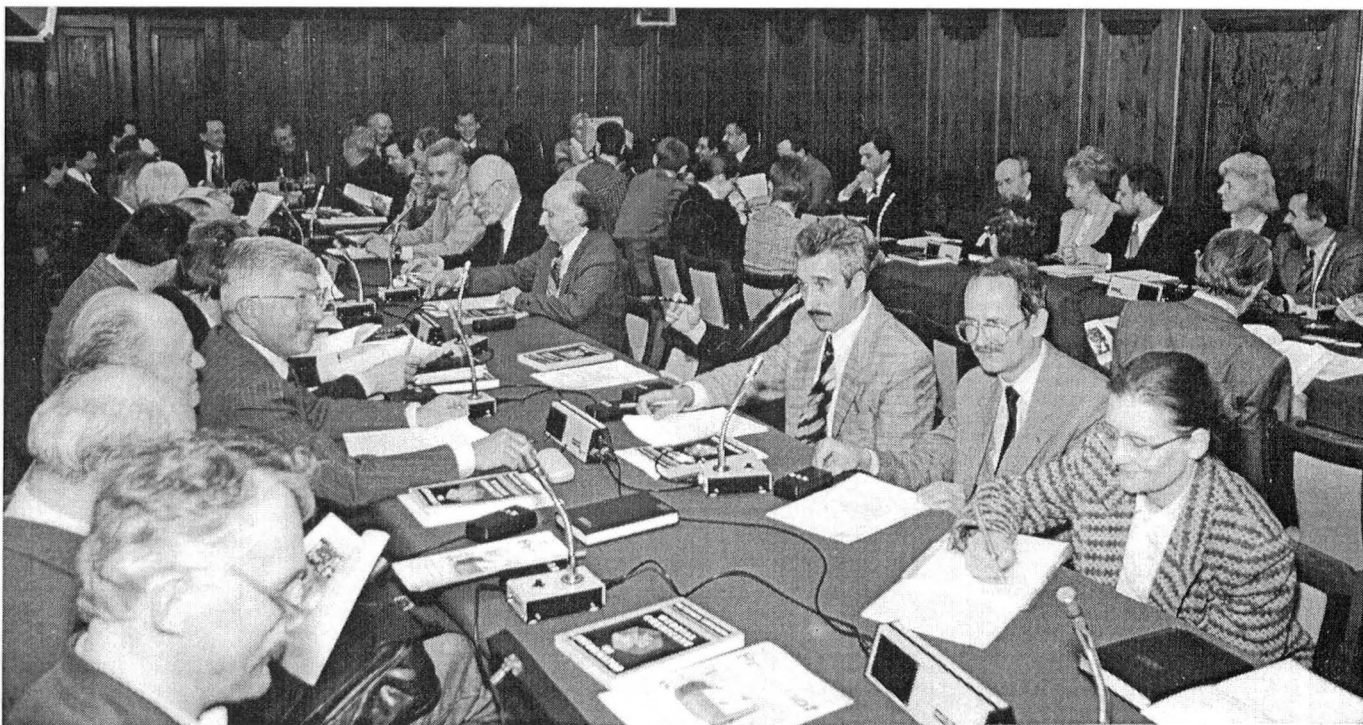
(Rzeczpospolita) *Ż.S.*

OSTATNIE TEJ KADENCJI XXXIII POSIEDZENIE SENATU

!0 lipca., o godzinie 9.15 po raz ostatni zbieże się w swojej sali, pod przewodnictwem Jego Magnificencji Rektora profesora Andrzeja Wiszniewskiego Senat tej kadencji.

Poniżej, na zdjęciu możemy jeszcze raz zobaczyć go w dotychczasowym składzie. Po wakacjach, już w nowym składzie I posiedzenie otworzy profesor Andrzej Mulak jako kolejny Rektor Politechniki Wrocławskiej.

Na pierwszym planie, po prawej stronie, pracowicie robi notatki redaktor naczelna „Pryzmatu” dr Maria Kiszka.

Międzynarodowe spotkania w Libercu

Uniwersytet Techniczny w Libercu i czeska Fundacja „Patria” zorganizowały cykl 6 odczytów, z których 3 już się odbyły, a pozostałe zostaną wygłoszone po wakacjach. Odbywają się one raz na miesiąc. Problematyka spotkań dotyczy przyszłości uniwersytetów na przełomie wieków. Pierwsze z wystąpień zostało przygotowane przez prof. Petra Pitharta z Uniwersytetu Karola w Pradze, byłego premiera Czechosłowacji (poprzednika premiera Vaclava Klause). Drugim zaproszonym mówcą był pan Hans Joachim Meyer - minister kultury Niemiec, a trzecim prof. Andrzej Wiszniewski, rektor PWr, który 20 czerwca wygłosił referat „Czy zmiany, które zachodzą w szkolnictwie wyższym są zbyt szybkie czy zbyt powolne?”. Po przerwie wakacyjnej, we wrześniu, wystąpił były wicekanclerz Austrii Erhard Busek, następnie Andras Rona - Tas - przewodniczący konferencji rektorów węgierskich i Lev Bukovsky rektor z Koszyc (Słowacja). Zgodnie z tradycją tych spotkań głównemu odczytowi towarzyszy koreferat przygotowany przez przedstawiciela tego samego kraju. Koreferentem prof. Andrzeja Wiszniewskiego był rektor Politechniki Śląskiej prof. Willibald Winkler. Mówił o potrzebie zmian w warunkach polskiego szkolnictwa wyższego oraz przemian, których oczekujemy, zwłaszcza w aspekcie gwałtownego wzrostu liczby studentów.

Gospodarze zapewniają nie tylko referentom i koreferentom, ale wszystkim gościom zakwaterowanie w pokojach gościnnych. W każdym spotkaniu uczestniczy około 50 osób, które następnie biorą udział w dyskusji. Są to goście z Niemiec, Austrii, Węgier, Czech i Słowacji. Językami obrad są angielski, niemiecki i czeski. Zapewniono tłumaczenie symultaniczne, co umożliwi sprawną wymianę poglądów. Polscy goście wykorzystali dobrze tę ofertę: prof. Andrzej Wiszniewski mówił po angielsku, prof. Winkler po niemiecku, a uczestniczący w obradach prof. Andrzej Baborski (AE Wrocław) - po czesku.

Odczyt profesora Wiszniewskiego poruszał cztery główne problemy:

- Tempo narastania wiedzy we współczesnym świecie, które jest tak wielkie, że nawet wąska specjalizacja nie jest wystarczającym rozwiązaniem problemu,
- Masowość kształcenia na poziomie wyższym - w niektórych krajach kształci się 50% populacji 19-latków.
- Globalizacja szkolnictwa wyższego związana z ujednoczeniem programów na coraz szerszą skalę, uznawaniem dyplomów i innych działań prowadzących do umiędzynarodowienia kształcenia, w skali globu.
- Nowe narzędzia edukacyjne: komputery, interaktywne CD, wyposażenie umożliwiające telekonferencje - ceny tego sprzętu spadają, co umożliwi masowe wykorzystanie nowych technik w nauczaniu. Ten problem bardzo zainteresował dyskutantów, przy czym niektórzy wyrażali obawę przed zapowiadany przemianami, inni oczekują ich z niecierpliwością. Było wiele interesujących opinii na ten temat.

Po odczycie dyskusja trwała 3,5 godz.

Wśród ciekawych wypowiedzi wyróżniał się głos rektora Uniwersytetu Technicznego w Dreźnie Achima Mehlhorna, który jest bardzo zainteresowany ponownym ożywieniem współpracy z Politechniką Wr i uczelniami czeskimi.

Przedstawiciele zainteresowanych uczelni postanowili, że w pierwszej dekadzie sierpnia zorganizują spotkanie w trójkącie Drezno - Liberec - Wrocław. Będzie miało miejsce właśnie w Libercu, który jest bardzo miłym miastem i... ma bardzo liczne,

czynne do późnej nocy piwiarnie i winiarnie.

Podstawowym celem spotkań odbywających się w Libercu jest pobudzenie refleksji, umożliwienie uczestnikom perspektywicznego spojrzenia na własną działalność w sytuacji, gdy wyraźnie rozpowszechniły się postawy zachowawcze: nic nie zmieniać, znaleźć sobie niszę ekologiczną, doczekać do emerytury, kiedy będzie się miało czas dla siebie i dla swoich biznesików. Niestety takie osoby rzadko są zainteresowane bezinteresownym rozważaniem problemów przyszłości, ale to już całkiem inny problem.

(mk)

Ostatnie Kolegium Rektorów

Kolegium Rektorów zebrało się po raz ostatni w dotychczasowym składzie. Podsumowywano minioną kadencję, a wojewoda i Przewodniczący Rady Miejskiej przekazali rektorom listy z wyrazami uznania.

Pan Wojewoda napisał w liście do każdego z rektorów: „Było Kolegium w minionym trylekciu strażnikiem rudymenarnej dla nauki wartości. Było naszym ateńska agora trybuną swobodnej i niezależnej myśli reprezentowanej przez najwyższe autorytety, było forum, które wielokrotnie dawało świadectwo niezwykłej roli nauki w kształtującej się na naszych oczach nowej formacji w dziejach Polski, było kręgiem zrzeszającym ludzi, dla których etos uczonego pozostaje sławą najwyższą”. Te proste słowa uznania zrobiły piorunujące wrażenie na zebranych.

W części roboczej Kolegium Rektorzy poinformowali się wzajemnie o podwyżkach płac, które obowiązują od lipca.

Poszczególne uczelnie różnie do tego podeszły. Politechniczne służby finansowe okazały się najsprawniejsze, bo tylko one zdążyły przygotować wypłatę na 1 lipca wg nowych stawek.

Tylko 2 lub 3 uczelnie postąpiły podobnie jak PWr, tj zastosowały stały wskaźnik podwyżek w poszczególnych grupach. Politechnika może też poszczycić się wyjątkowo wysoką skalą podwyżek. Nauczyciele akademicki otrzymali aż 47% podwyżki. WSI w Opolu, która zastosowała ten sam mechanizm, osiągnęła przyrost tylko o 38%. Na Uniwersytecie Wrocławskim, który boryka się z poważnymi kłopotami finansowymi, dużą część środków przeznaczono na podniesienie zarobków pracowników do dolnej granicy widełek. Mniej korzystne współczynniki osiąga nasza Uczelnia pod względem stawek dla profesorów. Małe uczelnie, które zabiegają o kadre samodzielnym pracowników postanowiły przyznać profesorom zwyczajnym lub wszystkim tytułarnym stawki odpowiadające górnej wartości w taryfikatorach ministerialnych.

Władze PWr mają świadomość, że duże zróżnicowanie wysokości podwyżek spotka się z niezadowolaniem osób nie będących nauczycielami akademickimi. „Rozgorzenie może być tym słuszniejsze, że taka dysproporcja niekoniecznie odzwierciedla różnicę poziomu zaangażowania pracowników.” - powiedział JM Rektor prof. Andrzej Wiszniewski. Decyzja była dyskusyjna także i dlatego, że zmniejszenie podwyżki w grupie nauczycieli akademickich o 1% pozwałoby na podwyżkę o 2% w grupie pozostałych pracowników. „Tak więc np. zmiana podwyżki w grupie nauczycieli z 47 do 45% oznaczałaby wzrost podwyżki dla pozostałych pracowników z 12 do 16%. Ostatecznie jednak władze Uczelni zaakceptowały uzgodnione stanowisko związków zawodowych w sprawie podziału kwoty, którą Uczelnia otrzymała z Ministerstwa: 47% dla nauczycieli akademickich i 12% dla pozostałych pracowników.

(mk)

Kształcenie ustawiczne

(2)

Jan Pytel, Antoni Serwin

Kształcenie korespondencyjne

Jedną z form kształcenia ustawicznego jest kształcenie korespondencyjne. W krajach Europy Zachodniej zajmują się nim zarówno instytucje, dla których jest ono jedyną formą działalności, jak i szkoły prowadzące nauczanie w trybie stacjonarnym. W wielu krajach istnieją związki zrzeszające instytucje, które prowadzą szkolenie korespondencyjne. Działą Europejskie Stowarzyszenie Szkół Korespondencyjnych (Association of European Correspondence Schools – AECS), zrzeszające krajowe związki szkół korespondencyjnych oraz poszczególne szkoły. W 1994 roku AECS zrzeszało 61 organizacji członkowskich i rejestrowało ponad milion uczestników kształcenia korespondencyjnego. Instytucje zrzeszone w AECS oferowały ponad 4 tysiące różnych kursów. AECS organizuje międzynarodową wymianę doświadczeń i czuwa nad poziomem kształcenia korespondencyjnego.

Kształcenie korespondencyjne jest szeroko rozwinięte w Niemczech. Niemiecki Związek Szkół Korespondencyjnych (Deutscher Fernschulverband – DFV) zrzesza instytucje prowadzące kształcenie korespondencyjne na terenie Niemiec. Łącznie działa w Niemczech ponad 160 takich instytucji. Kształcenie korespondencyjne w Niemczech zostało objęte w roku 1977 ustawą, która zapewnia kontrolę poziomu nauczania. Kontrolę tę sprawuje Państwowy Urząd do Spraw Kształcenia Korespondencyjnego. Każdy ośrodek, który zamierza podjąć działania w tym zakresie, musi uzyskać atest potwierdzający, że oferowane przez niego kształcenie odpowiada fachowym i dydaktycznym standardom. Niemieckie ośrodki kształcenia korespondencyjnego umożliwiają zdobywanie wiadomości praktycznie we wszystkich możliwych kierunkach. Wykaz kursów kształcenia korespondencyjnego, opublikowany przez DFV w roku 1996 zawiera ponad 450 pozycji. Są to kursy przygotowujące do egzaminu ukończenia szkoły podstawowej, do matury, do egzaminu na tytuł mistrza, ale również kursy na temat sztuki, religii, filozofii, psychologii, techniki komputerowej i szeregu innych zagadnień.

Kształcenie korespondencyjne trwa, w zależności od kursu, od dwóch miesięcy do czterech lat. Materiały szkoleniowe przesyłane są uczestnikom sukcesywnie. W przypadku trudności losowych, cykl przesyłania materiałów może być przedłużony. Materiał szkoleniowy ma zazwyczaj formę skryptów, ale może być również przygotowany na taśmie magnetofonowej, lub taśmie wideo, a nawet na dyskietce komputerowej lub CD ROM-ie. Sposób przygotowania materiału oraz jego forma przystosowane są do samodzielnej nauki i możliwości przyswojenia go w określonym czasie. Każdy materiał zawiera syntetyczne podsumowanie i testy do samokontroli oraz zadania kontrolne, które uczeń przesyła, po rozwiązaniu, do ośrodka szkoleniowego. Ocenę zadań kontrolnych przeprowadzają nauczyciele, specjaliści z danego przedmiotu. Poprawione zadania wracają do ucznia. Uczeń nie ma kontaktu z nauczycielem sprawdzającym jego zadania. Każdy uczeń ma natomiast swego indywidualnego opiekuna, z którym może się, w razie potrzeby, kontaktować za pomocą telefonu, faksu lub poczty elektronicznej. Niektóre dziedziny wymagają jednak bezpośredniego kontaktu z nauczycielem. W takich sytuacjach organizowane są sesje seminaryjne, w których uczeń może uczestniczyć. Sesje takie organizo-

wane są zazwyczaj w soboty lub grupowane w ciągu kilku kolejnych dni. Materiał szkoleniowy przygotowany jest jednak w taki sposób, aby udział w sesjach nie był konieczny. W przypadku kursów, które przygotowują do egzaminów państwowych, np. do matury, organizowane są wewnętrzne egzaminy próbne. Kształcenie korespondencyjne umożliwia naukę w dowolnym miejscu i czasie. Ta forma kształcenia jest szczególnie dogodna dla osób pracujących, matek wychowujących dzieci oraz osób niepełnosprawnych. Uczestnicy kształcenia korespondencyjnego mogą tworzyć zespoły i wzajemnie sobie pomagać w nauce. W tworzeniu takich zespołów może pośredniczyć zakład prowadzący szkolenie.

Kształcenie ustawiczne w wielkich firmach

Wielkie firmy organizują kształcenie ustawiczne swoich pracowników we własnym zakresie. W firmach takich istnieją specjalne działy szkolenia. Przykładem jest firma Siemens. Do lepszego zrozumienia tej problematyki niezbędne jest kilka informacji o samej firmie.

Siemens jest firmą o zasięgu światowym. W latach 1994-95 zatrudniał łącznie ponad 370 tysięcy pracowników w tym 68% w Europie, 16% w Ameryce i 10% w Azji. Roczny obrót firmy wynosił około 90 miliardów DM. Produkcja firmy dotyczy głównie branż elektrycznej i elektronicznej. W roku 1991 szkolenie pracowników kosztowało firmę około 700 milionów DM. Szkoleniem, a właściwie kształceniem ustawicznym, objęci są w zasadzie wszyscy pracownicy, poczynając od stażystów na dyrektorach generalnych kończąc.

Łącznie we wszystkich oddziałach firmy organizowanych jest rocznie około 20 tysięcy różnego rodzaju kursów, które obejmują 5 tysięcy tematów. Szkolenie prowadzą zasadniczo fachowcy zatrudnieni w firmie, ale angażowani są również specjaliści z zewnątrz. Szkolenie nastawione jest głównie na praktyczne zastosowania, chociaż prowadzone są kursy ukierunkowane na rozwijanie osobowości i zainteresowań pracowników. Szkolenie prowadzone w interesie firmy odbywa się w godzinach pracy, natomiast szkolenie, którym zainteresowany jest pracownik, prowadzone jest w godzinach poza służbowych. W szkoleniu organizowanym przez firmę Siemens zaangażowanych jest około 3,5 tysiąca wykładowców i prelegentów. Wysoka efektywność szkolenia uzyskiwana jest przez tak zwany "trening trenerów", czyli dokształcanie osób prowadzących szkolenie.

Tematy i zakres szkolenia są dobierane indywidualnie przez pracowników działu szkolenia wspólnie z bezpośrednim przełożonym pracownika. Szkolenie jest kontynuowane przez cały okres pracy w firmie i uzależnione od zadań stawianych pracownikowi. Kształcenie ustawiczne prowadzone jest na ogół w formie kursów. Coraz większego znaczenia nabiera jednak indywidualna nauka wspomagana komputerowo. Pracownicy mają udostępnione miejsca do nauki wyposażone w komputery oraz biblioteki programów nauczających. Mogą oni korzystać z firmowej bazy informacji oraz ze znakomicie wyposażonych bibliotek. Korzystając z połączeń komputerowych, mogą docierać do publicznych centrów informacji oraz zbiorów bibliotecznych na całym świecie.

Działy szkolenia zajmują się ponad to współpracą ze szkołami wyższymi. Firma Siemens utrzymuje stałe kontakty z ponad stu niemieckimi uniwersytetami technicznymi i wyższymi szkołami zawodowymi i z ponad pięćdziesięcioma uczelniami zagranicznymi. W ramach tej współpracy organizowane są praktyki studenckie oraz seminaria naukowe z udziałem profesorów, asystentów i studentów. Kształcenie ustawiczne prowadzone przez firmę nastawione jest dwukierunkowo, to znaczy na podnoszenie kwalifikacji, potrzebnych bezpośrednio w produkcji oraz na sprawne funkcjonowanie przedsiębiorstwa.

Wszyscy nowo angażowani pracownicy zapoznawani są z organizacją firmy i rolą jaką będą pełnić w przedsiębiorstwie. Następn-

nie uczestniczą w seminariach na takie tematy jak: postęp techniczny, problemy środowiska naturalnego, źródła energii, odpowiedzialność itp. Pracownicy związani z produkcją, zwłaszcza pracownicy techniczni, przechodzą szkolenie związane z ich działalnością. Szczególny nacisk kładzie się na umiejętność posługiwania się techniką komputerową, wykorzystanie nowej techniki oraz na umiejętności związane z obsługą klienta. Kursy organizowane dla pracowników technicznych dotyczą takich zagadnień jak: urządzenia elektryczne, napędy, technika łączeniowa, instalacje elektryczne, automatyzacja, pozyskiwanie energii, systemy informatyczne, sieci komunikacyjne, technika medyczna, mikroelektronika, kable łącznościowe, zabezpieczenia elektroenergetyczne, technika ruchu drogowego itp.

Pracownicy, których zadaniem jest zapewnienie sprawnego funkcjonowania przedsiębiorstwa przechodzą szkolenie na następujące tematy: marketing, logistyka, rachunkowość, kadry, komunikacja międzykulturowa, technika rozwiązywania problemów, metodyka pracy, zarządzanie itp. Duży nacisk w kształceniu pracowników kładzie się na doskonalenie znajomości języków obcych. Dla wysoko kwalifikowanych kadr organizowane są kursy na temat technicznych i gospodarczych problemów prowadzenia firmy. Obowiązkowe szkolenie przechodzą pracownicy, przewidziani do podjęcia ważniejszych zadań w firmie.

Tworzone są specjalne zespoły szkoleniowe dla wybitnie uzdolnionych absolwentów wydziałów elektrycznych oraz informatyki niemieckich i zagranicznych wyższych uczelni. Uczestnicy tych zespołów przechodzą specjalne dwuletnie szkolenie w zakresie projektowania wytwarzania i zbytu urządzeń. W ramach tego szkolenia odbywają ośmiomiesięczną praktykę zagraniczną i intensywny kurs języka angielskiego lub hiszpańskiego.

Ważną rolę odgrywają szkolenia specjalistyczne dla kadry inżynierskiej. Szkolenia takie prowadzone są w czternastu centrach szkoleniowych firmy. Przykładowo, w centrum szkoleniowym w Monachium działa szkoła mikroelektroniki, która prowadzi szkolenie w zakresie mikrokomputerów. Uczestnikami szkoleń są konstruktorzy i programiści oraz pracownicy serwisu. Rocznie takie szkolenie przechodzi około 4 tysięcy osób. Wielki nacisk kładzie się na informatykę, którą traktuje się jako czwartą technikę kulturową, po czytaniu, pisaniu i liczeniu. Kursy z zakresu informatyki prowadzi 50 ośrodków firmy Siemens. Rocznie szkolenie w zakresie informatyki przechodzi około 140 tysięcy osób z 20 krajów świata. Szkolenie prowadzone jest również dla klientów. Kursy mają charakter modularny, co umożliwia prowadzenie szkolenia w sposób, uzależniony od potrzeb uczestników.

Drugą dziedzinę, w której jest prowadzone masowe szkolenie, stanowi automatyka. Szkolenie w tym zakresie prowadzi 27 ośrodków w Niemczech i 85 za granicą. Prowadzonych jest około 3000 różnego rodzaju kursów, poczynając od podstaw automatyki, a kończąc na bardzo specjalistycznych zastosowaniach. Po zakończeniu szkolenia uczestnicy mogą zdawać egzaminy i otrzymywać odpowiednie świadectwa. Szkolenie w zakresie automatyki przechodzi 50 tysięcy osób rocznie.

Odrębne szkolenie prowadzone jest dla personelu kierowniczego wyższego szczebla. Tematy takich szkoleń obejmują zagadnienia gospodarki światowej, współpracy międzynarodowej, strategii firmy itp. Szkolenie takie ma również na celu podniesienie kwalifikacji uczestników w zakresie kierowania ludźmi i obejmuje takie tematy jak: komunikacja międzyludzka, psychologia, retoryka itp.

Ponadto prowadzone są kursy na tematy bardziej ogólne, nie związane z działalnością zawodową. Kursy te są dla pracowników firmy bezpłatne, lecz odbywają się w godzinach pozasłużbowych. Oferta tematyczna jest bardzo szeroka i obejmuje takie zagadnienia jak: nauki przyrodnicze, nowe osiągnięcia w nauce i technice, wiadomości techniczne dla nietechników, wiadomości o systemach komunikacji, gospodarka, prawo, kreatywność, retoryka i wiele innych.

Kształcenie pracowników jest traktowane bardzo poważnie. Wynika to z przekonania, że największym kapitałem firmy są ludzie, zatem najlepszą inwestycją, jest inwestowanie w ludzi.

Wnioski

Z przedstawionych rozważań wynika, że istotnym warunkiem, dołączenia Polski do rozwiniętych krajów Zachodniej Europy jest podniesienie poziomu wykształcenia naszych obywateli. Wymaga to radykalnej zmiany stosunku do problemu oświaty i nauki, zarówno elit politycznych, jak i całego społeczeństwa. W przeciwnym razie, jeśli nawet formalnie zostaniemy przyjęci do Zjednoczonej Europy, to będziemy tam funkcjonować na zasadzie ubożego krewnego i staniemy się źródłem taniej, nisko wykwalifikowanej, siły roboczej.

Wszystko wskazuje na to, że ze strony rządowej kasy nie możemy oczekiwać zwiększenia nakładów na kształcenie. Musimy zatem poszukiwać takich sposobów i form szkolenia, które mogą być realizowane bez udziału tych środków.

Jednym ze sposobów rozwiązania tego problemu jest kształcenie ustawiczne. Powstaje jednak pytanie, kto ma się zająć organizacją tej formy kształcenia w Polsce. W Niemczech, ośrodki szkolenia ustawicznego prowadzą obok prywatnych firm, samorządowe korporacje zawodowe oraz działy kształcenia wielkich firm. Wprawdzie w szkoleniu ustawicznym w Niemczech uczestniczą wyższe uczelnie, jednak nie odgrywają one w tym zakresie znaczącej roli. W Polsce powstają prywatne instytucje, zajmujące się tego typu działalnością. Trudno jednak oczekiwać, że rozwiążą one problem kształcenia ustawicznego, zwłaszcza w tych dziedzinach, w których niezbędne są laboratoria, wyposażone w drogą aparaturę.

Pewną rolę w tym zakresie mogłyby odegrać stowarzyszenia zawodowe, takie jak np. SEP, SIMP itp. Jednak i one nie dysponują niezbędną bazą lokalową i aparaturową. Trudno również liczyć na znaczący udział wielkich przedsiębiorstw w tego typu przedsięwzięciach.

Wydaje się, że instytucjami najbardziej predysponowanymi do zajęcia się organizacją kształcenia ustawicznego w Polsce, są wyższe uczelnie. Polskie uczelnie dysponują dobrze przygotowaną kadrą naukowo-dydaktyczną, która często nie jest w pełni wykorzystana i zazwyczaj źle opłacana. Przez udział w procesie kształcenia ustawicznego wielu pracowników mogłoby poprawić swoją sytuację materialną. Pewną korzyść mogłyby odnieść same uczelnie, np. w postaci opłat za korzystanie z sal audytorialnych i laboratoriów. Taka działalność nie zakłócałaby normalnej pracy uczelni, gdyż zajęcia prowadzone w ramach kształcenia ustawicznego mogłyby się odbywać w soboty lub niedziele, ewentualnie w okresie ferii studenckich.

Zorganizowanie kształcenia ustawicznego wymaga znacznego wysiłku organizacyjnego, opracowania programów i ofert szkolenia, dotarcia do potencjalnych uczestników kształcenia oraz przekonania ich samych i ich pracodawców o celowości takiego przedsięwzięcia. Wydaje się jednak, że podjęcie przez wyższe uczelnie wysiłku zorganizowania szkolenia ustawicznego leży nie tylko w ich interesie, ale jest ich społecznym obowiązkiem.

Informacje o autorach

Jan Pytel - doktor habilitowany, inżynier, profesor Politechniki Wrocławskiej, specjalność - elektroenergetyczna automatyka zabezpieczeniowa, elektromechaniczne przebiegi niestabilne. Wieloletnie doświadczenie dydaktyczne, sto kilkadziesiąt publikacji krajowych i zagranicznych na tematy techniczne. Od roku 1995 kierownik zespołu kształcenia ustawicznego na Wydziale Elektrycznym Politechniki Wrocławskiej.

Antoni Serwin - doktor nauk technicznych, inżynier, adiunkt na Wydziale Elektrycznym Politechniki Wrocławskiej, specjalność - sieci i systemy elektroenergetyczne, duże doświadczenie w zakresie dydaktyki, w tym także za granicą. Zainteresowania komunikacją społeczną. Od roku 1995 koordynator trzyletniego grantu Tempus - PHARE, dotyczącego kształcenia ustawicznego na wydziałach elektrycznych politechnik: Wrocławskiej, Śląskiej i Poznańskiej. □

Kolejna zmiana siatki płac

Miesięczne stawki wynagrodzenia zasadniczego pracowników naukowo-dydaktycznych i naukowych obowiązujące od 1 lipca 1996 r.

Lp	Stanowisko	Stawka miesięcznego wynagrodzenia zasadniczego w zł.					
		wg kategorii					
		B	C	D	E	F	G
1	2	3	4	5	6	7	8
1	Profesor zwyczajny	1.530	1.700	1.880	2.020	2.260	2.560
2	Profesor nadzw. posiada. tytuł nauk.	1.400	1.500	1.630	1.790	2.000	2.240
3	Profesor nadzw. Profesor kontraktowy	1.250	1.350	1.480	1.590	1.800	2.040
4	Docent, adiunkt posiadający stopień naukowy doktora habil.	1.120	1.200	1.250	1.320	1.440	1.600
5	Adiunkt posiadający stopień naukowy doktora	950	1.010	1.070	1.120	1.220	1.380
6	Asystent Asystent mianowany po raz pierwszy na okres roku	780	840	880	970	1.030	1.100

Miesięczne stawki wynagrodzeń zasadniczych pracowników nie będących nauczycielami akademickimi obowiązujące od 1 lipca 1996r.

Lp.	Kategoria	Stawka miesięcznego wynagrodzenia zasadniczego w zł.				
		szczebel				
		B	C	D	E	F
1	2	3	4	5	6	7
1	I	-	-	300	330	365
2	2	-	300	310	340	375
3	3	300	310	325	355	390
4	4	310	315	335	370	410
5	5	330	335	345	390	435
6	6	345	370	385	430	475
7	7	370	380	410	460	515
8	8	385	410	450	500	560
9	9	410	450	485	540	605
10	10	460	485	525	585	655
11	11	475	510	555	625	705
12	12	485	545	575	660	755
13	13	520	575	625	710	805
14	14	565	625	670	760	855
15	15	605	650	715	810	910
16	16	630	690	760	860	975
17	17	665	750	835	940	1.055
18	18	715	830	910	1.020	1.145
19	19	785	985	1.060	1.190	1.340
20	20	875	1.010	1.160	1.340	1.535
21	21	1.045	1.170	1.320	1.510	1.730

Miesięczne stawki dodatku funkcyjnego dla pracowników nie będących nauczycielami akademickimi obowiązujące od 1 lipca 1996 r.

Kategoria dodatku funkcyjnego	Miesięczna stawka dodatku w zł.		
	szczebel		
	A	B	C
1	2	3	4
1	44	54	70
2	54	64	80
3	72	85	115
4	106	127	160
5	123	149	195
6	180	217	285
7	394	473	585
8	530	637	800

Godzinowe stawki wynagrodzenia zasadniczego robotników i kierowców obowiązujące od 1 lipca 1996r.

Lp	Kategoria	Stawka wynagrodzenia w zł. na godzinę					
		szczebel					
		A	B	C	D	E	F
1	2	3	4	5	6	7	8
1	I	-	-	1,61	1,68	1,83	2,05
2	II	-	1,65	1,69	1,79	1,94	2,10
3	III	1,68	1,72	1,78	1,93	2,06	2,20
4	IV	1,71	1,78	1,90	2,05	2,17	2,30
5	V	1,78	1,90	2,02	2,20	2,34	2,50
6	VI	1,90	2,02	2,17	2,33	2,50	2,70
7	VII	2,02	2,17	2,31	2,49	2,70	2,90
8	VIII	2,17	2,31	2,46	2,63	2,86	3,15
9	IX	2,31	2,43	2,61	2,81	3,06	3,40
10	X	2,43	2,60	2,73	2,98	3,30	3,70
11	XI	2,60	2,73	2,93	3,17	3,55	4,00

Miesięczne stawki wynagrodzenia zasadniczego pracowników dydaktycznych obowiązujące od lipca 1996r.

Lp	Stanowisko	Stawka miesięcznego wynagrodzenia zasadniczego w zł.					
		wg kategorii					
		B	C	D	E	F	G
1	2	3	4	5	6	7	8
1	Starszy wykładowca ze stopniem naukowym	950	1.010	1.070	1.120	1.220	1.380
2	Starszy wykładowca bez stopnia naukowego	820	880	950	1.000	1.090	1.210
3	Wykładowca	760	820	870	930	1.020	1.150
4	Lektor, instruktor	680	760	870	930	1.020	1.150

Miesięczne stawki wynagrodzenia zasadniczego
bibliotekarzy dyplomowanych
i dyplomowanych pracowników dokumentacji i informacji naukowej
obowiązujące od 1 lipca 1996r.

Lp	Stanowisko	Stawka miesięcznego wynagrodzenia zasadniczego w zł.					
		wg kategorii					
		B	C	D	E	F	G
1	2	3	4	5	6	7	8
1	Starszy kustosz dyplomowany, starszy dokumentalista dyplomowany	1.070	1.130	1.250	1.320	1.440	1.600
2	Kustosz dyplomowany, dokumentalista dyplomowany	880	1.040	1.120	1.200	1.320	1.450
3	Adiunkt biblioteczny, adiunkt dokumentacji i informacji naukowej	790	840	870	930	1.020	1.120
4	Asystent biblioteczny, asystent dokumentacji i informacji naukowej	740	760	790	850	900	960

Dodatki funkcyjne
dla nauczycieli akademickich
obowiązujące od 1 lipca 1996 r.

Lp	Funkcja	Wysokość dodatku w zł	Pozycja tabeli	
1	2	3	4	
1	Dziekan, Pełn. ds. Roz. Kad. N.	840	poz. 3	
2	Dyr. Biblioteki Głównej	500		
3	Dyrektor Instytutu	370		
4	Dyrektor Filii	370		
5	Dyr. Gabinetu Rektora	370		
6	Kier. Wrocł. Centr. Sieciowo-Superkomputer. (w organ.)	370		
7	Prodziekan	370	poz. 4	
8	Z-ca Dyrektora Instytutu	270		
9	Kier. Studium Praktycznej Nauki Języków Obcych	270		
10	Kierownik Studium Wychowania Fizycznego	270		
11	Kierownik Katedry	270		
12	Kierownik Zakładu Wydziałowego	270		
13	Z-ca Dyr. Biblioteki Gł.	200	poz. 5	
14	Z-ca Dyrektora Filii	200		
15	Kierownik Zakładu: a/zatrudniający od 6-11 osób łącznie z kierownikiem b/zatrudniający ponad 11 osób łącznie z kierownik.	150 200		
16	Kier. Studium Doktoranckiego	200		
17	Kier. Studium Podyplomowego	200		
18	Kier. Studium Pedagogicznego	200		
19	Z-ca Kier. Studium Nauki Języków Obcych	200		
20	Z-ca Kier. Studium WF	200		
21	Pełnomocnik Rektora i Prorektora	200		
22	Z-ca Kierownika Katedry	125		poz. 6
23	Kierownik Zespołu Lektorów	75		
24	Kier. Studium Jęz. Polskiego	125		
25	Kier. Oddziału w Bibliotece	125		
26	Redaktor Naczelny	125		
27	Z-ca Redaktora Naczelnego	125		
28	Pełnomocnik Dziekana	125		

REKTOR

prof. Andrzej Wiszniewski

Wrocław, 1996.06.28.

Uwaga! Konkurs

Państwowy Fundusz
Rehabilitacji Osób
Niepełnosprawnych

PAŃSTWOWY FUNDUSZ
REHABILITACJI OSÓB NIEPEŁNOSPRAWNYCH
OŚRODEK INFORMACJI I DORADZTWA ZAWODOWEGO
Al. Jana Pawła II 13 00-828 WARSZAWA m (0-22) 620-03-51
tel./fax: (0-22) 620-10-43, 620-03-51 wew. 213, 235

Warszawa, dn. 96.06.21

Szanowny Panie Rektorze,

Przesyłając w załączeniu Regulamin „Konkursu im. prof. Wiktora Degi na najlepsze rozwiązanie dla osób niepełnosprawnych”, pragniemy zainteresować Pana i Pana współpracowników ideą Konkursu i zachęcić do wzięcia w nim udziału.

Konkurs został ogłoszony na początku maja br. przez Państwowy Fundusz Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych. Założenia Konkursu i Regulamin opracował Ośrodek Informacji i Doradztwa Zawodowego PFRON.

W skład Komitetu Organizacyjnego Konkursu, poza pracownikami Funduszu, weszli przedstawiciele Komitetu Badań Naukowych, Centrum Upowszechniania Nauki PAN, Polskiego Związku Niewidomych, Polskiego Związku Głuchych oraz Polskiego Towarzystwa Walki z Kalectwem.

Honorowy patronat nad konkursem objął Pełnomocnik Ministra Pracy i Polityki Socjalnej ds. Osób Niepełnosprawnych - Sekretarz Stanu Adam Gwara.

Celem Konkursu jest upowszechnianie osiągnięć naukowo-technicznych, które mogą być wykorzystane w niesieniu pomocy osobom niepełnosprawnym, wyróżnienie najlepszych rozwiązań technicznych i organizacyjnych, mających zastosowanie w rehabilitacji. Pragniemy pobudzić instytucje, organizacje oraz osoby prywatne, do podejmowania działań naukowych, technicznych lub organizacyjnych, zmierzających do wyrównania szans ludzi niepełnosprawnych.

Mam nadzieję, że moja propozycja spotka się z Pana akceptacją.

Dlatego też proszę o rozpowszechnienie idei Konkursu podlegającym Panu Wydziałom, które Pana zdaniem będą tym zainteresowane.

W załączeniu przesyłam Regulamin Konkursu.

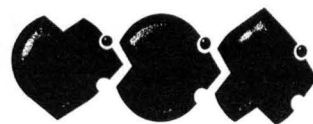
Licząc na pomoc z Pana strony, zostaję z poważaniem

Kierownik Ośrodka Informacji
i Doradztwa Zawodowego

(—) dr Stanisław Jakubowski

WARUNKI KONKURSU
PRZEDSTAWIAMY
NA STRONIE 11

Reminiscencja na temat XIII Wrocławskiego Międzynarodowego Symposium Kompatybilności Elektromagnetycznej

Zakończyło się XIII Wrocławskie Międzynarodowe Symposium Kompatybilności Elektromagnetycznej. Mimo feralnego numeru, choć niektórzy między innymi Przewodniczący Symposium uważają trzynastkę za szczególnie szczęśliwą liczbę, zostało przez wszystkich uczestników i organizatorów ocenione jako udane. Skala imprezy – ponad 300 uczestników z 32 krajów – jest bardzo duża. W latach, gdy zdobycie paszportu i dewiz na wyjazd na konferencję zagraniczną było niedościgłym marzeniem, Symposium spełniało ważną rolę przybliżania osiągnięć nauki światowej nie tylko polskim, ale wszystkim naukowcom z bloku wschodniego. Było pomostem między Wschodem i Zachodem.

Od upadku PRL rola konferencji nieco się zmieniła. Jedyną przeszkodą w kontaktach są bariery ekonomiczne. Łatwiej wyjeżdżać w świat, wzrosły natomiast koszty uczestnictwa w konferencjach krajowych. W rezultacie udział Polaków w Symposium sięga 40%.

Tradycyjnie na zakończenie sympozjów odbywają się posiedzenia Komitetu Programowego i Rady Symposium. Zaprasza się na nie przewodniczących sesji i wymienia uwagi (bynajmniej nie tylko kurtuazyjne) służące udoskonaleniu następnych spotkań. Tym razem wszyscy przewodniczący sesji podkreślali wysoki poziom referatów, ale też zwracali uwagę na zbyt szeroką tematykę Symposium, w wyniku czego na niektórych sesjach liczba referatów była niewielka. Zaproponowano, by w przyszłości na każde symposium wytypować 2 lub 3 główne tematy. Organizatorzy rozważają taką możliwość. Były też uwagi dotyczące strony technicznej – nasze sale nie są dobre pod względem akustycznym i nawet małe pomieszczenia wymagają sprzętu nagłośniającego. To należy oczywiście wziąć pod uwagę.

Następne symposium już za dwa lata – to wcale nie jest długi okres na przygotowania, zwłaszcza, że planuje się innowacje. Przewidywane jest zwiększenie liczby sesji „zaproszonych”. Taka sesja organizowana jest na wybrany temat przez znanego naukowca, który sam zaprasza mówców. Na takiej sesji czasami w ogóle nie ma indywidualnie zgłoszonych referatów, a jeżeli pojawią się, to tylko za zgodą prowadzącego. Ten rodzaj sesji jest gwarancją wprowadzenia najbardziej aktualnej tematyki i wysokiego poziomu prezentacji.

Na podsumowującym zebraniu zwracano uwagę, że bardzo ważnymi zagadnieniami, które wymagają poruszenia na najbliższym symposium są problemy kompatybilności w radiokomunikacji ruchowej i kompatybilności w systemach cyfrowych.

Politechnika Wroclawska nie bez powodu jest miejscem Symposium Kompatybilności. Instytut Telekomunikacji i Akustyki prowadzi liczne prace badawcze dotyczące tej tematyki. Do tej dziedziny należą badania podatności i emisyjności urządzeń elektronicznych i elektrycznych.

Każde urządzenie elektryczne lub elektroniczne jest źródłem promieniowania elektromagnetycznego. Ta emisja może być zamierzona, jak np. w przypadku stacji telewizyjnej lub być efektem ubocznym, np. wywołanym działaniem aparatu zapłonowego silnika benzynowego. W każdej z tych sytuacji urządzenia elektryczne lub elektroniczne emitują energię elektromagnetyczną. Żeby energia ta nie oddziaływała szkodliwie na inne urządzenia, trzeba odpowiednio ograniczyć poziom promieniowania. Oczywiście ist-

nieją normy określające, jakie są dopuszczalne poziomy promieniowania. Potrzebne są zatem pomiary emisyjności urządzeń. Prace takie są prowadzone w ITA, gdzie znajduje się odpowiednie wyposażenie i stanowiska pomiarowe. Obecnie ITA – w ramach projektu badawczego zamawianego, finansowanego przez KBN – buduje stanowiska do badania podatności i emisyjności urządzeń elektrycznych i elektronicznych w warunkach wolnej przestrzeni,

Podatność urządzenia na promieniowanie oznacza wrażliwość na generowane fale elektromagnetyczne. Nowoczesne układy dużej skali integracji są bardzo wrażliwe na takie oddziaływania. Aby określić ten parametr wykonuje się odpowiednie pomiary. Szczególnie istotne są tzw. impulsowe narażenia elektromagnetyczne, które powstają np. podczas wyładowań atmosferycznych, procesów łączeniowych w sieci energetycznej czy w czasie wybuchu nuklearnego. Prace nad zagadnieniami odporności urządzeń na impulsowe narażenia elektromagnetyczne są prowadzone zarówno od strony pomiarowej, jak i teoretycznej. Bada się np. drogi, po jakich zakłócenia mogą się rozchodzić i przenikać do różnych obiektów.

Ciekawym problemem jest planowanie sieci radiowych. Do niedawna ta sprawa była zajęciem dla wąskiego grona specjalistów. Jednakże w związku z powstawaniem licznych komercyjnych stacji radiowych i telewizyjnych zagadnienie to stało się bardzo aktualne. Zaczęło brakować pasm, w których sieci stacji mogłyby nadawać bez wzajemnego zakłócania się. Niektórym wydawało się, że można bez ograniczeń zwiększać liczbę nadajników i rozdzielac częstotliwości. Tymczasem jest to cała nauka związana z gospodarką widmem elektromagnetycznym. Tym obszernym i niełatwym zagadnieniem zajmuje się również zespół.

W związku z potrzebą upowszechniania tej wiedzy planowana jest dyskusja okrągłego stołu, która odbędzie się we wrześniu w Bydgoszczy podczas Krajowego Symposium Telekomunikacji. W ten sposób problemy gospodarowania widmem elektromagnetycznym i planowania sieci zostaną przedstawione szerszemu gronu ludzi, którzy pracują w dziedzinie telekomunikacji, ale nie zawsze stykają się z tymi zagadnieniami, a czasem nawet mają na ten temat mylne wyobrażenia.

Zespół profesora Huberta Trzaski zajmuje się dozymetrią pola elektromagnetycznego. Wiemy już, że pole nie jest obojętne dla organizmów biologicznych, w tym i dla ludzi. Żeby chronić człowieka określono pewne dopuszczalne wartości pola. Wokół urządzeń wyznacza się tzw. strefy ochronne. Trzeba umieć je wyznaczyć, konstruować odpowiednie przyrządy pomiarowe, które z kolei trzeba wzorcować, a także budować wzorce pola elektromagnetycznego. Zespół ten ma liczne kontakty z Instytutem Standardów w Boulder (USA), gdzie prof. Trzaska przebywał wielokrotnie.

Międzynarodowe Wrocławskie Symposium Kompatybilności Elektromagnetycznej jeszcze raz dowiodło, że prace z tej dziedziny prowadzone przez pracowników Politechniki Wrocławskiej znajdują się w głównym nurcie światowym. Jest to duża satysfakcją i zachętą do organizowania następnych spotkań.

Reminiscencję na podstawie rozmowy z prof. Danielem Józefem Bem – przewodniczącym Symposium – przygotowała

Maria Kisza

Odpowiedzi na często stawiane pytania

(6)

Microsoft®

Firma Microsoft wyraziła zgodę na przedruk w „Pryzmacie” materiału „Microsoft Licensing Policies: Odpowiedzi na często stawiane pytania”. Tekst ten przedstawia stan na dzień 30.06.1995 r. Od 1 lipca 1995 w niektórych umowach licencyjnych dokonano poprawek, które jednak nie stanowią istotnych zmian w stosunku do generalnej idei licencjonowania produktów Microsoftu. Mamy nadzieję, że zamieszczony w odcinkach tekst umożliwi Czytelnikom zrozumienie polityki licencyjnej tej szeroko już znanej wśród pracowników PWr firmy.

PROBLEM PIRACKIEGO OPROGRAMOWANIA

42. Co to jest piractwo komputerowe? Dlaczego należy się nim interesować?

Piractwem komputerowym jest kopiowanie, reprodukcja, używanie i wytwarzanie bez zezwolenia produktu(-ów) programowego(-ych) chronionego(-ych) przez prawa autorskie. Przeciętnie, z każdej używanej legalnej kopii oprogramowania dla komputerów PC wykonywana jest przynajmniej jedna kopia nielegalna. W pewnych państwach z każdej używanej legalnej kopii oprogramowania wykonywanych jest do 99 nielegalnych kopii. Piractwo komputerowe uderza we wszystkie firmy komputerowe, a w efekcie w końcowego użytkownika. Piractwo wpływa na zwiększenie cen oprogramowania dla uczciwych użytkowników, niższy poziom pomocy technicznej i opóźnienia w powstawaniu nowych produktów, co wpływa na obniżenie ogólnego wyboru i jakości oprogramowania.

Piractwo dotyka wszystkich producentów oprogramowania, niezależnie od ich wielkości. Wszyscy producenci oprogramowania przeznaczają całe lata na tworzenie oprogramowania. Część każdej złotówki wydawanej na zakup oprogramowania jest przeznaczana na prace badawczo-rozwojowe, których celem jest stworzenie lepszych, bardziej zaawansowanych produktów programowych. Przy kupnie oprogramowania pirackiego, pieniądze trafiają wyłącznie do kieszeni piratów komputerowych. Firma, która stworzyła oprogramowanie, nie otrzymuje ani grosza. Piractwo komputerowe powoduje również szkody ekonomiczne na skalę lokalną i globalną. Mniejsza sprzedaż legalna powoduje utratę przez państwo dochodów z podatków i mniejsze zatrudnienie. Piractwo komputerowe utrudnia rozwój lokalnych firm produkujących oprogramowanie. Jeśli producenci oprogramowania nie mogą go sprzedać na legalnym rynku, nie mają bodźca do kontynuacji programów rozwojowych. Wielu producentów oprogramowania po prostu nie wejdzie na rynki, gdzie wskaźnik piractwa jest zbyt duży, ponieważ nie będą w stanie zrekompensować sobie kosztów opracowania oprogramowania.

43. Czy istnieje wiele różnych rodzajów piractwa komputerowego? Czy pewne z nich są mniej szkodliwe niż inne?

Istnieje pięć podstawowych form piractwa komputerowego i wszystkie z nich są jednakowo niszczące dla producentów oprogramowania i końcowych użytkowników. Wymieniono je poniżej:

- Wykonywanie dodatkowych kopii: Ta forma piractwa występuje, gdy w obrębie firmy wykonywane są dodatkowe kopie programu do użytku pracowników. Do tej kategorii zalicza się również wymianę dyskietek wśród przyjaciół i współpracowników spoza środowiska biznesu.

- Instalacja na twardym dysku: Niektórzy dostawcy sprzętu komputerowego instalują nielegalnie kopie oprogramowania na twardych dyskach oferowanych do sprzedaży komputerów chcąc stworzyć bodziec dla klientów do kupienia komputera właśnie od nich.

- Falszowanie: Jest to nielegalne powielanie i sprzedaż oprogramowania chronionego przez prawa autorskie, często w formie mającej powodować wrażenie legalności produktu. Falszerze oprogramowania działają wyłącznie dla zysku, zaś pieniądze przechodzą z rąk do rąk. Falszowanie oprogramowania ma miejsce także przy sprzedaży w sklepie lub na ulicy w oczywisty sposób nielegalnych produktów na przykład zawierających gorsze jakościowo lub pisane ręcznie etykiety i zapakowane w folię.

- Piractwo przez BBS: Ta forma piractwa występuje, gdy chronione prawami autorskimi oprogramowanie jest wczytywane przez użytkowników dołączonych poprzez modem do BBS-u. Piractwa komputerowe dokonywanego poprzez BBS, a dotyczące oprogramowania chronionego przez prawa autorskie, nie należy mylić z korzystaniem z oprogramowania „public domain” lub „shareware”. Shareware jest oprogramowaniem, które może być chronione prawami autorskimi lub nie, lecz wyraźnie proponowanym przez autora do niemal nieograniczonego użycia, w tym kopiowania lub wspólnego z innymi wykorzystania. Microsoft nie produkuje żadnego oprogramowania typu shareware przeznaczonego do dystrybucji lub używania przez BBS.

Wszelkie oprogramowanie Microsoftu bez zezwolenia przez BBS należy uważać za nielegalne.

- Wynajem oprogramowania: Występują trzy typy piractwa związanego z wynajmem oprogramowania: wynajem przez sklep detaliczny produktu do użycia przez wynajmującego w komputerze w domu lub w biurze; wynajem produktu od „klubów” za pośrednictwem poczty; oraz produktów zainstalowanych w komputerach, które z kolei są wynajmowane do tymczasowego użytku.

44. W przypadku naruszenia umowy licencyjnej Microsoftu przez wykonanie nielegalnych lub dodatkowych kopii oprogramowania, czy umowa licencyjna zostaje uznana za niebyłą i nieważną?

W teorii, naruszając swoją licencję można by ją unieważnić. Jednakże w myśl polityki Microsoftu dotyczącej takich naruszeń, za nielegalne uznawane są tylko kopie wykonane bez zezwolenia, zaś oryginalna licencja nie ulega zmianie. Należy jednak zwrócić uwagę, że Microsoft pracuje nad zabezpieczeniem praw własności intelektualnej w tworzonym oprogramowaniu. Microsoft nie uznaje żadnej formy naruszenia umowy licencyjnej, niezależnie od zakresu naruszenia i podejmie odpowiednie środki aby uniemożliwić naruszenie umowy licencyjnej.

45. W jaki sposób można się upewnić, że posiadane produkty Microsoftu są legalne, jeśli zostały one fabrycznie zainstalowane na twardym dysku komputera?

Microsoft udziela licencji większości producentów komputerów PC-OEM na fabryczne instalowanie produktów systemowych bezpośrednio na dyskach twardych sprzedawanych komputerów. Produkty te obejmują oprogramowanie MS-DOS i Windows. W pewnych przypadkach, OEM otrzymuje licencję na fabryczne instalowanie na dysku twardym określonych programów użytkowych. W przypadku produktów systemowych, OEM musi dołączyć do komputera co najmniej umowę licencyjną Microsoftu, kartę rejestracyjną Microsoftu i Certyfikat autentyczności. W większości przypadków, OEM dołączy również podręcznik(-i) do programu oraz zestaw dyskietek. W przypadku programów użytkowych, OEM musi dołączyć do komputera umowę licencyjną Microsoftu i kartę rejestracyjną Microsoftu. W większości przypadków, OEM dołączy również podręcznik(-i) do programu oraz zestaw dyskietek.

Osoby zainteresowane tą problematyką mogą skontaktować się z Infoserwisem Microsoftu, tel. (0-22) 27-34-56.

(cd nastąpi)

Jak już pisaliśmy w poprzednim numerze Wydział Budownictwa Lądowego i Wodnego specjalną sesją uczcił 27 czerwca jubileusz swego Dziekana, profesora dra inż. Kazimierza Czaplińskiego. Dobrą okazją była konferencja „Technologia w budownictwie. Teoria i praktyka” organizowana przez Instytut Budownictwa PWr

i Towarzystwo Naukowe Inżynierii Procesów Budowlanych.

Z pewnym opóźnieniem jednak otrzymaliśmy materiały dotyczące samej konferencji, dlatego program, oraz przebieg jaki nadali jej organizatorzy możemy przedstawić czytelnikom dopiero w bieżącym numerze, co niniejszym czynimy.

Konferencja naukowo-techniczna

TECHNOLOGIA W BUDOWNICTWIE teoria i praktyka

ORGANIZATORZY:

INSTYTUT BUDOWNICTWA POLITECHNIKI WROCŁAWSKIEJ

TOWARZYSTWO NAUKOWE INŻYNIERII PROCESÓW BUDOWLANYCH

Wrocław - Polanica Zdrój, 27 -30 czerwca 1996

Wieloletnią już tradycją są coroczne konferencje naukowe, poświęcone szeroko rozumianej problematyce technologii i organizacji w budownictwie. Od lat organizacją tych konferencji zajmują się kolejne poszczególne jednostki organizacyjne kilku wyższych uczelni, uprawiające przedmiotową problematykę tak w dydaktyce jak i w badaniach naukowych. Tegoroczną konferencję zorganizował Instytut Budownictwa Politechniki Wrocławskiej, w którym problematyką konferencji zajmuje się kierowany przez prof. Kazimierza Czaplińskiego Zakład Metod Projektowania i Realizacji Budowli. Tradycyjnie, wzorem kilku ostatnich lat, współorganizatorem konferencji jest Towarzystwo Naukowe Inżynierii Procesów Budowlanych. Intencją organizatorów konferencji było, by tym razem udział w niej wzięli w zbliżonej liczbie tak pracownicy naukowcy jak i przedstawiciele firm budowlanych. Wszystkie sesje konferencji w całości wypełnione zostały dyskusjami na kilka zaproponowanych przez organizatorów tematów, będących zarazem tytułami poszczególnych sesji. Nie przewidziano referowania nadesłanych do druku prac, w zamian natomiast, dyskusję każdej sesji poprzedzał referat generalny, omawiający daną tematykę z uwzględnieniem współczesnych uwarunkowań krajowych. Referaty generalne wygłaszane były zarówno przez naukowców jak również inżynierów praktyków.

Wydaje się, iż ostatnio zarówno uczelnie jak i przemysł coraz częściej nawzajem poszukują partnerów do prawdziwej, potrzebnej obydwu stronom współpracy. Jest to bardzo pożądane dla dobra gospodarki zjawisko, które w wielu krajach ma swoje wieloletnie tradycje. Warunkiem jednak owocnej współpracy przemysłu i uczelni jest jednoznaczne sformułowanie jej celów, przy tym takich, które są rzeczywiście obydwu partnerom potrzebne. Organizatorzy liczą, że podczas konferencji cele te zostały określone. Nad sprawnym przebiegiem czuwały:

Komitet Organizacyjny Konferencji:

dr Andrzej Czemplik - **Sekretarz** - Polit. Wrocławska,
mgr Krzysztof Gawron - Politechnika Wrocławska,
mgr Marek Sawicki - Politechnika Wrocławska
dr Zofia Zwierzchowska - **Z-ca Sekretarza** - PWr.

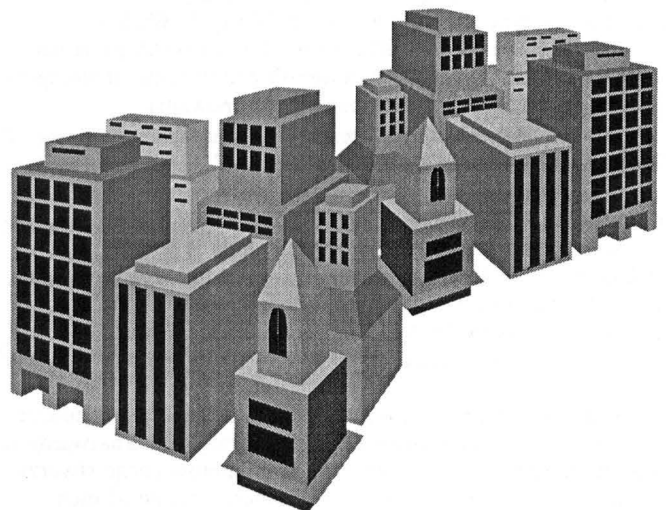
Komitet Naukowy Konferencji:

prof. Grzegorz Chrabczyński - Politechnika Warszawska,
prof. Kazimierz Cieszyński - Politechnika Warszawska
prof. Bogdan Cyunel - Politechnika Krakowska
prof. Józef Czachorowski - Wyż.Szk.Inżynierska, Zielona Góra ,

prof. Kazimierz Czapliński - **Przewodniczący** - PWr,
prof. Stanisław Kamiński - Politechnika Białostocka,
prof. Ewa Marcinkowska - **Z-ca Przewodniczącego** - PWr,
prof. Jan Mikoś - Politechnika Śląska,
prof. Juliusz Mrozowicz - **Z-ca Przewodniczącego** - PWr,
dr Bogdan Podolski - **Sekretarz** - PWr,
prof. Leon Rowiński - Politechnika Śląska

Problematyka poszczególnych sesji konferencji:

- I. ORGANIZACJA PROCESU INWESTYCYJNEGO
referat generalny: Prof. Witold A. Werner, Instytut Gospodarki Mieszkaniowej w Warszawie
- II. ZARZĄDZANIE PRZEDSIĘBIORSTWEM W BUDOWNICTWIE
referat generalny: Mgr Tadeusz Grabarek, PREBEX Spółka z o.o., Wrocław
- III. REALIZACJA PRZEDSIĘWZIĆ BUDOWLANYCH
referat generalny: Prof. Leon Rowiński, Politechnika Śląska
- IV. INŻYNIERIA MATERIAŁÓW I PROCESÓW PRODUKCYJNYCH,
referat generalny: Prof. Jan Mikoś, Politechnika Śląska
- V. SESJA OGÓLNA
referat generalny: Prof. Kazimierz Cieszyński, Politechnika Warszawska

Szanowni Państwo !

Zapraszamy do udziału w
***Konkursie im. Prof. Wiktora Degi
na najlepsze rozwiązanie
dla osób niepełnosprawnych***

Na zwycięzców Konkursu czekają następujące nagrody

I nagroda - do 10 000 zł

II nagroda - do 7 500 zł

III nagroda - do 5 000 zł

oraz wyróżnienia

Na Konkurs mogą być zgłaszane prace, które należą do jednej z poniższych grup:

- 1) Sprzęt rehabilitacyjny, przedmioty ortopedyczne, wynalazki i urządzenia techniczne, prace normalizacyjne.
- 2) Opracowania i działania z zakresu metod kształcenia osób niepełnosprawnych.
- 3) Rozwiązania praktyczne mające na celu likwidację barier architektonicznych, informacyjnych i komunikacyjnych.

Zgłoszenia należy nadsyłać do **30. 09. 1996 r.** w formie określonej w Regulaminie Konkursu, który możecie Państwo otrzymać, kontaktując się z Sekretariatem Konkursu.

Nasz adres:

Ośrodek Informacji i Doradztwa Zawodowego PFRON
ul. Jana Pawła II 13 pok.518
00-828 Warszawa tel/fax 620-10-43

Warszawa, maj 1996r.

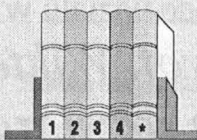
Komitet Organizacyjny Konkursu

*Sponsorem Konkursu jest
Państwowy Fundusz Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych*

KSIĄŻKI, które polecamy ...

Richard Dawkins

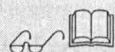
Samolubny gen

Wydawnictwo Prószyński i s-ka, seria „Na ścieżkach nauki”
Warszawa 1996

cena 18,50

Na człowieka patrzono w różny sposób: jako na dzieło Boże, twór społeczny, myślące zwierzę itd. Nowym pomysłem jest pokazanie go jako przejściowego wcielenia materiału genetycznego. Autor książki, profesor biologii z Oxfordu zdaje się uważać, że jesteśmy przelotną chwilą w życiu genu, który tak nas „ustawił”, byśmy chcieli powielać jego strukturę. Zgodnie z tym imperatywem chronimy naszych bliskich – kobiety są zwolenniczkami monogamii, co sprzyja opiece nad potomstwem, zaś mężczyźni dążą do układów poligamicznych, bo to zapewnia im maximum efektu prokreacyjnego. Ale od czego przeczność? Samica pewnego ptaka nie dopuszcza go do bliższych kontaktów, póki partner nie zbuduje jej gniazda. Ten trud bardzo zniechęca go do dalszych przygód, bo musiałby znowu zaczynać od zbierania gałązek. Jednym słowem samo życie!

Kiedy do jakiej biblioteki

Biblioteka Uniwersytecka

ul. Szajnochy 10, tel. 44-20-18

wypożyczalnia czytelnia

1-31 lipca i 1-17 września

po, wt, śr, pt

9-15 8-15

czw

12-19 12-19

w soboty, niedziele nieczynne

sierpień-nieczynna

Biblioteka Akademii Ekonomicznej

ul. Komandorska 118/120, tel. 67-23-59

Do 15 lipca i 15 sierpnia - 30 września

wt, cz 8-15

15 lipca do 15 sierpnia nieczynna

Biblioteka Akademii Rolniczej

ul. Norwida 29, tel. 20-52-34

wypożyczalnia i czytelnia

lipiec i wrzesień

wt, cz 8-15

sierpień nieczynna

Biblioteka Akademii Wychowania Fizycznego

ul. Mickiewicza 98 tel. 48-30-46

lipiec 8-15

sierpień nieczynna

Biblioteka Akademii Medycznej

ul. Parkowa 1 tel. 48-30-22

wypożyczalnia

1.07.-12.07.

wt, cz, pt 8-15

pt, śr 13-15

15-30 sierpnia nieczynna

2.09.-13.09 13-18

Od 16.09 10-18

Biblioteka Zakładu Narodowego im. Ossolińskich

ul. Szewska 37 tel. 44-44-71

sierpień, wrzesień 8-15

lipiec nieczynna

Biblioteka Pedagogiczna Województwa Wrocławskiego i m. Wrocławia

Rynek 49 tel. 44-64-70

lipiec

śr, czw, pt 8-15

po, wt 2-19

sierpień nieczynna

wrzesień 8-15

Wojewódzka i Miejska Biblioteka Publiczna im. T. Mikulskiego

Rynek 58 tel. 44-40-01

wypożyczalnia i czytelnia

lipiec i sierpień

wt, pt 9-15

sob, rob

pn, cz 12-18

środy nieczynna

P.T. Czytelnicy!

Uprzejmie informujemy, że od

1 lipca do 13 września

Biblioteka Główna i OINT czynna będzie

w **godz. 8.00 – 15.00.**

W okresie wakacyjnym biblioteka nie będzie czynna w soboty.

Pryzmat

Pismo informacyjne Politechniki Wrocławskiej

Politechnika Wroclawska

Wybrzeże Wyspiańskiego 27

50-370 Wrocław

Redaktor Naczelny: dr inż. Maria Kiszka

Redakcja: bud. D-5, pok. 22, tel. 20 22 89

e-mail: pryzmat@ite.ite.pwr.wroc.pl

Druk: Drukarnia Oficyny Wydawniczej PWr

Nakład 1500 egz.

Pismo wsparte dotacją KBN